

artikel 40, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 skal tages i betragtning, kan efter omstændighederne gyldigt nedsættes i medfør af samme forordnings artikel 46, stk. 3.

Everling

Mackenzie Stuart

Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. januar 1983.

P. Heim

Justitssekretær

U. Everling

Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
SIR GORDON SLYNN
FREMSAT DEN 16. DECEMBER 1982 ¹

Høje Domstol.

Denne sag er blevet forelagt Domstolen af Social Security Commissioner J. G. Monroe, London, med anmodning om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 18, stk. 1, og artikel 46, stk. 3, i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, EFT 1971 II, s. 366.

Det fremgår af forelæggelsesbeslutningen og af indlægget fra den Insurance Officer, som er udpeget i medfør af Det forenede Kongeriges lovgivning, at ansøgeren er en italiensk statsborger, der er født i Italien i 1931. Han var forsikret i

Italien fra 1952 og indtil udløbet af 1958; derefter arbejdede han i Tyskland i elleve måneder og var forsikret i Det forenede Kongerige fra den 11. oktober 1960 til den 12. august 1973. Han vendte tilbage til Italien, hvor han var forsikret fra februar 1974. Han blev syg i Italien og ansøgte om italiensk invaliditetsydelse den 30. november 1974. Denne blev tillagt ham med virkning fra den 1. december 1974 på grundlag af delvis invaliditetet. Da han havde været forsikret både i Det forenede Kongerige og i Italien, blev der givet meddelelse om hans ansøgning i Italien til Department of Health and Social Security (ministeriet for sundhed og social sikring, herefter benævnt »ministeriet« i London, der behandlede den som en ansøgning om britisk ydelse. Dette skete, ifølge

¹ — Oversat fra engelsk.

Commissioner's oplysninger i overensstemmelse med Domstolens afgørelser i sag 108/75, *Balsamo mod Institut National d'Assurance Maladie-Invalidité*, Sml. 1976, s. 375, og i sag 41/77, *Dronningen mod National Insurance Commissioner* på vegne *Warry*, Sml. 1977, s. 2085.

Insurance Officer traf afgørelse om, at Coppola ikke opfyldte de lægelige krav for at få tildelt invaliditetsydelse i Det forenede Kongerige. Han havde ikke godtgjort, at han var ude af stand til at udføre det arbejde, der med rimelighed kunne forventes af ham, på grund af en bestemt sygdom eller et fysisk eller psykisk handicap. Coppola indbragte sagen for en local tribunal, der indhentede og behandlede lægeerklæringer fra Italien, men som fastholdt Insurance Officer's afgørelse. Coppola indankede herefter sagen for Social Security Commissioner.

Denne sidste instans har endnu ikke truffet afgørelse om, hvorvidt Coppola opfyldte de lægelige krav for at få tillagt invaliditetsydelse. Det er Social Security Commissioner's opfattelse, at Coppola's ansøgning til ministeriet bør behandles (og er blevet behandlet) som en ansøgning om den ydelse, han måtte have ret til, enten i anledning af sygdom eller invaliditet. Det er ligeledes Social Security Commissioner's opfattelse, således som sagen foreligger oplyst for ham, at de lægelige betingelser for en britisk ydelse ved sygdom var opfyldt, i det mindste i tidsrummet fra den 30. marts til den 15. maj 1975, hvor Coppola enten var hospitalsindlagt eller rekonvalescent, og ligeledes i tidsrummet fra den 22. til den 26. juni 1976. Social Security Commissioner har ikke desto mindre fundet, at Coppola alene efter britisk ret ikke ville have ret til ydelse i anledning af sygdom i noget tidsrum efter indgi-

velsen af ansøgningen, idet han ikke opfyldte bidragsbetingelserne. Der opstilles for sådanne betingelser. Ansøgeren skal for det første have indbetalt bidrag i et nærmere angivet omfang, hvilket Coppola har gjort. Han skal for det andet have indbetalt eller være blevet krediteret et tilstrækkeligt antal bidrag i et forudgående tidsrum; dette tidsrum kaldtes på det pågældende tidspunkt et »bidragsår«. Det bidragsår, der blev lagt til grund ved behandlingen af Coppola's ansøgning, var tidsrummet fra den 4. juni 1973 til den 2. juni 1974. I dette tidsrum havde Coppola alene indbetalt eller var blevet krediteret 10 bidrag. Dette var mindre end det mindste antal bidrag, der krævedes for at få udbetalt ydelser i anledning af sygdom, selv med et nedsat beløb. Social Security Commissioner har derfor fundet, at medmindre bidrag, der er indbetalt eller krediteret i Italien, kan tages i betragtning med henblik på afgørelsen af, om Coppola opfyldte Det forenede Kongerige bidragsbetingelser, kan hans ansøgning ikke imødekommes.

Fra Coppola's side er det tilsyneladende gjort gældende, at han har ret til invaliditetsydelse i Det forenede Kongerige, fordi artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 pålægger ministeriet en pligt til at tage de bidrag, der er indbetalt eller krediteret i Italien, i betragtning. Denne artikel som ændret ved Rådets forordning nr. 2864/72 af 19. december 1972, EFT 1972, 31. december, s. 12 (org.ref. L 306) har følgende ordlyd:

»Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder, skal i fornødent omfang medregne forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder, der

er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for denne institution.»

familiemedlemmer var bosat i den medlemsstat, på hvis område denne institution befinder sig,»

Insurance Officer anførte heroverfor, at ministeriet efter sagens omstændigheder ikke var en »kompetent institution«, jf. artikel 18, stk. 1. Det blev hævdet, at med henblik på kapitel 1 i forordning nr. 1408/71, der omfatter artikel 18, kan kun den institution anses som den kompetente i henseende til den påberåbte rettighed, hos hvilken arbejdstageren er forsikret på tidspunktet for ansøgningen.

Det er med henblik på disse forskellige opfattelser af begrebet »kompetent institution« i artikel 18 og dets anvendelse i denne sag, at Social Security Commissionen har affattet sine første tre spørgsmål. De er gengivet in extenso i retsmøderapporten, og jeg skal ikke gentage dem her. Domstolen anmodes i de tre spørgsmål i det væsentlige om at forklare, hvorledes begrebet »kompetent institution«, således som det optræder i artikel 18, skal anvendes.

Ved fortolkningen af artikel 18 er det vigtigt at have to forhold for øje; for det første forordningens artikel 1, litra o), der af betydning i denne sammenhæng bestemmer, at den »kompetente institution« skal forstås som:

- »i) den institution, som den pågældende er tilsluttet på tidspunktet for indgivelse af begæringen om ydelser, eller
- ii) den institution, hvorfra den pågældende er berettiget eller ville være berettiget til at modtage ydelser, såfremt han eller et eller flere af hans

og for det andet artikel 13, der fastsætter almindelige regler om afgørelsen af, hvilken lovgivning der finder anvendelse, og især bestemmer, at »en arbejdstager, der er omfattet af denne forordning, ... alene [er] undergivet lovgivningen i én medlemsstat«.

Det synes således klart, at en arbejdstager med hensyn til en ansøgning anses som forsikret alene hos én institution, og at dette er den institution, hvor han var forsikret på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, dvs. institutionen i den medlemsstat, på hvis område han var beskæftiget, og hvis lovgivning han var omfattet af på tidspunktet for ansøgningen, eller — såfremt han er ophørt med at være beskæftiget — i den medlemsstat, hvor han sidst var beskæftiget, og hvis lovgivning han sidst var omfattet af. Dersom der foreligger en institution, hvor arbejdstageren er forsikret på tidspunktet for ansøgningen om en ydelse, således at artikel 1, litra o), nr. i), finder anvendelse, er der ikke grund til at overveje at anvende artikel 1, litra o), nr. ii), der under alle omstændigheder kun finder anvendelse, hvor en enkelt person eller hans familie alene er udelukket fra at opnå en ydelse, fordi de ikke bor i den pågældende medlemsstat.

Ethvert andet resultat ville være uforeneligt med forordningens artikel 13 (hvis formål er at undgå unødige sammenfald eller sammenblandinger af forpligtelser og ansvar, der ville følge af en samtidig eller skiftevis anvendelse af flere lovgivninger (sag 50/75, *Caisse de Pension des Employés Privés* mod *Massonet*, Sml. 1975, s. 1473, især s. 1482). Det ville ligeledes være uforeneligt med Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972

(EFT 1972 I, s. 149), hvis artikel 17 indeholder regler om forelæggelse af en attest for »den kompetente institution«, og hvor det i artikel 93, stk. 1, bestemmes, at udgifterne til visse ydelser »af den kompetente institution refunderes den institution, der har udredet de nævnte ydelser«.

Om en person er forsikret med hensyn til den ydelse, der henvises til i forordning nr. 1408/71, skal i det store og hele afgøres efter national ret; ved afgørelsen af, om betingelserne for at tilkende ydelsen er opfyldt, skal der derimod tages hensyn til forordningens bestemmelser, eksempelvis artikel 18, når der er tale om ydelser ved sygdom, og artiklerne 38 og 40, når der er tale om ydelser i anledning af invaliditet.

Efter det resultat, dom Social Security Commissioner i denne sag er nået frem til, synes det at stå klart, at sagsøgeren den 30. november 1974 var forsikret hos de sociale myndigheder i Italien, hvor han var beskæftiget eller sidst havde været beskæftiget, men ikke på dette tidspunkt hos ministeriet, hvilket vil sige, at ministeriet ikke kan være en kompetent institution, jf. artikel 1, litra o), nr. i). Eftersom de bestemmelser i Det forenede Kongeriges lovgivning, hvorefter ingen kan modtage ydelser, dersom de ikke har bopæl i Det forenede Kongerige, er tilsidesat ved artiklerne 10 og 19 i forordning nr. 1408/71, og eftersom sagsøgeren under alle omstændigheder ikke nægtes en ydelse på grund af, at han ikke har bopæl i landet, kan der ikke være tale om, at ministeriet er en institution som omhandlet i forordningens artikel 1, litra o), nr. ii).

Det er derfor efter min opfattelse tilstrækkeligt at besvare de første tre

spørgsmål i det væsentlige som foreslået af Kommissionen, det vil sige som følger:

»Når en ansøger om ydelser i anledning af sygdom i en given medlemsstat er beskæftiget i samme medlemsstat, er det den kompetente institution i denne medlemsstat, hos hvilken han er forsikret på tidspunktet for ansøgningen om en ydelse, der i fornødent omfang skal medregne de forsikringsperioder, der tidligere er tilbagelagt i en anden medlemsstat, det vil sige at artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 ikke retter sig til denne anden medlemsstat.«

Som baggrund for sit fjerde spørgsmål har Social Security Commissioner henvist til, at selv om Coppola ikke opfylder bidragsbetingelserne i Det forenede Kongerige for ydelser i anledning af sygdom, men dog opfylder de lægelige betingelser for at få tillagt ydelser i anledning af sygdom i et tidsrum af 168 dage, hvor hans beskæftigelse har været afbrudt, vil han stadig have nogen ret til invaliditetsydelse i Det forenede Kongerige i medfør af artikel 40, stk. 3, i forordning nr. 1408/71, der omfatter det tilfælde, at en arbejdstager, mens han er omfattet af lovgivningen i en medlemsstat (f.eks. Italien), søger invaliditetsydelse i en anden medlemsstat (f.eks. Det forenede Kongerige), hvor kravet er betinget af, at der forud består et krav på ydelse i anledning af sygdom, jf. sag 41/77 *Warry*, Sml. 1977, s. 2085. På grund af bestemmelserne i artikel 46, stk. 3, vil den ydelse, der således vil komme til udbetaling, i dette tilfælde være lavere end den, der ville være blevet udbetalt, hvis Coppola (efter medregning af de bidrag, der er indbetalt i Italien) i Det forenede Kongerige havde opfyldt bidragsbetingelserne for ydelser i anledning af sygdom.

Social Security Commissioner's fjerde spørgsmål går ud på, om »en ansøger,

der har ret til invaliditetsydelse i en medlemsstat — uden støtte i bestemmelserne i artikel 45 og artikel 46 om sammenlægning og forholdsmæssig beregning, men alene som følge af hans krav på ydelse i anledning af sygdom ved hjælp af artikel 18 (uden hensyn til om artikel 40, stk. 3, anvendes) i nævnte forordning — kan få en sådan ydelse reguleret i medfør af nævnte forordnings artikel 46, stk. 3, eller om denne bestemmelse er ugyldig i det omfang, hvori den ellers ville medføre en regulering af en sådan ydelse.«. Det er af de allerede anførte grunde min opfattelse, at der ikke i denne sag opstår spørgsmål om at gøre krav på ydelser i anledning af sygdom i Det forenede Kongerige ved hjælp af artikel 18, og at artikel 18 under alle omstændigheder ikke finder anvendelse ved invaliditetsydelser.

Ret til ydelser ved invaliditet kan alene støttes på artikel 40, stk. 3.

Det stillede spørgsmål må efter min opfattelse besvares bekræftende. Under hensyn til, at invaliditetsydelsen under de af Social Security Commissioners opstillede forudsætninger alene ville blive udløst i medfør af fællesskabsretten, kan det ikke komme på tale at anvende det princip, der blev opstillet i sag 24/75, *Petroni mod ONPTS*, Sml. 1975, s. 1149, om, at sammenlægning af ydelser ikke må begrænses på en måde, der indebærer en nedsættelse af de rettigheder, som de pågældende allerede kan gøre krav på i en medlemsstat alene i medfør af national ret.

Det er derfor min opfattelse, at de spørgsmål, der er stillet af Social Security Commissioners, bør besvares på følgende måde:

1. Når en ansøger om ydelse i anledning af sygdom i en given medlemsstat er beskæftiget i samme medlemsstat, er det den kompetente institution i denne medlemsstat, hos hvilken han er forsikret på tidspunktet for ansøgningen om en ydelse, der i fornødent omfang skal medregne de forsikringsperioder, der tidligere er tilbagelagt i en anden medlemsstat, det vil sige at artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 ikke retter sig til denne anden medlemsstat.
2. En ydelse ved invaliditet, der ikke erhverves ved sammenlægning og forholdsmæssig beregning efter artikel 45 og artikel 46 i forordning nr. 1408/71, men på grundlag af tildeling af en ydelse i anledning af sygdom efter forordningens artikel 40, stk. 3, kan gyldigt nedsættes i medfør af bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 3.